

Тема випуску

Вітаємо! Пишаємося!

<i>Вітаємо!</i>	
<i>Пишаємося!</i>	1
<i>Війна очима дітей</i>	2-3
<i>Поети школи про війну</i>	4
<i>Історія моєї сім'ї</i>	5

Перемога! Перемога! Перемога!

Напевно, це було найжакданіше слово, на яке у 1945 чекали всі.

У цьому році виповнюється 71 річниця Перемоги у другій Світовій війні. З кожним роком, все менш і менш стає свідків тих жахливих подій 1941-1945 років, які покалічили людські долі, зруйнували мрії, забрали життя.

Ветерани війни... Діти війни...

Дивишся на цих людей і не розумієш – звідки така сила духу, витримка, віра? Дивишся і захоплюєшся – вони змогли, вони пережили, вони перемогли!

Дякуємо за Ваш подвиг, за незламність і прагнення до перемоги! Ми пишаємося Вами!

Мицик Валерія 8-Б клас
ХЗОШ 151

«Війна очима дітей»

Дети войны, и веет холодом.
Дети войны, и пахнет голодом.
Дети войны, и дыбом волосы.
На чёлках детских — седые волосы.

Війна... Як би час не загоював рани, ті жахи ніколи не забути, не викинути з пам'яті. Діти війни 1941-1945 років ще можуть розказати, як вмирали від голоду, як боялися вибухів, як ховалися від свавілля нацистів і як сумували, коли прийшло 1 вересня 1941, 1942, 1943, 1944 років, а школа не відчиняла свої двері. У свої 9-13 років вони ставали верстатниками, випускали боеприпаси, збирали врожай. Трудові книжки отримували раніш, аніж паспорти - їх видавала війна.

З кожним роком все менш залишається тих, хто дитячими очима бачив жах Другої світової війни і може про це розповісти. Ми хочемо зберегти ці спогади-свідчення про те, що не повинне повторюватися й калічити долі дітей.

З цієї метою 20 квітня на базі нашої школи пройшов виховний захід із патріотичного виховання школярів та молоді.

Серед присутніх були ветерани Другої Світової війни, а також діти воєнних років : Пальоха Віталій Андрійович - голова районної ради Комінтернівської організації ветеранів України; Селищев Василій Якович, Леонова Людмила Іванівна, Іхненко Микола Петрович, Касьяненко Микола Антонович.

Одна з наших гостей Руденко Людмила Іванівна була піонеркою-партизанкою. Багато років тому харківський поет Лев Галкін написав поему про юних месників та назвав її «Отважное звено», а ТЮГ (театр юного глядача) поставив однойменну виставу, яку переглянули чи не всі харків'яни та гості міста. Прототипом однієї з героїнь саме і була Людмила Іванівна.

Спогади, сльози, переживання ... У кожного вони свої, особливі, вистраждані, але об'єднані одним горем – війною. І напевно, у кожного з присутніх бажання одне на всіх - ЩОБ НЕ БУЛО ВІЙНИ!

Автор Макогоненко Христина 9-Б ХЗОШ № 151

Фото Васильєва Валерія 9-А ХЗОШ № 151

Поети нашої школи про війну

1

Біль, розпач, розлука –
Ось, що діється у світі!
Сліз ріки, розруха,
Стали маки червоні:
Водоспади крові
Тих невинних солдат,
Що за Землю готові
Пересилити «Град»!
Світ здається нам тихим,
Таким світлим, веселим,
Поки ми не побачим
Смерть у своїй оселі.

2

Світ здавався високим,
І здавалось, є друзі.
А виявився жорстоким –
Тепер все у напрузі.
Самі ж були байдужі
До смертей у країнах.
Коли ми були дужі,
То здавалось, є сила.
А там діти вмирили
І щодня, і щоночі.
Ми про них не згадали,
Про заплакані очі.

3

Та коли на майдані
Перші люди вмирили,
Щось, та ми пригадали,
Навіть щось цінували.
Нам здалась справедливість –
Знов ввімкнули байдужість.
Але щось все ж змінилось:
Народ виявив мужність.
Коли все закінчилось,
Став весь світ дивуватись:
Україна ожйла,
Обіцяла не здатись.

4

Раптом серед вулиць
Смерть з'явилась знову.
Битви розгорнулись,
Й попливли розмови,
Що війна на сході.
Без запрошень знову
На заході сонця

5

Плачуть знову діти:
Зараз йде війна.
І несуть всі квіти
До церков. Сумна
Жінка на дорозі
Вже стоїть з годину
В чорній вся одежі
Промовляє: «сину...».
Знову ріки крові
Тих солдат невинних,
Що на все готові,
Що рятують сім'ї.

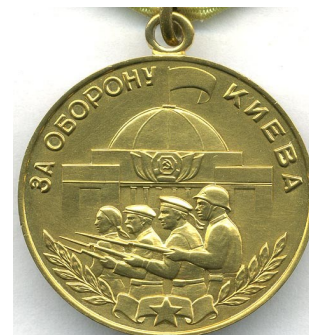
6

Зараз, мов лелеки,
Душі відлітають.
Душі славних воїнів
Всевишнього благають,
Щоб не було воєн
І кровопролиття,
Щоб не брали зброї
Ще неповнолітні.

7

Але час минає:
Це його належне.
Знов позабуваєм
Страхи і залежність.
І настане свято!
Рятувать руїну
Ми почнем завзято,
Будувать країну!
Мить настане, знаю!
Час пройде неспішно.
Дітки позростають,
Цвіт розквітне пишно!
А якщо забудем
Жах цього століття,
Пращурів осудим
За не довголіття,
В очах дітей героїв
Побачимо той страх,
І благаєм Бога,
Щоб не марний прах
Був всіх тих героїв
Й мирних городян,
Щоб ніколи знову
Не спускати стяг!

Історія моєї сім'ї

Хочу розповісти історію своєї сім'ї .

Мого прадіда Шелепова Костянтина Давидовича закликали до армії у 1941 році , як і безліч інших солдатів в той час. Він пішов захищати свою Батьківщину, місто Київ. У другому бою його забрали в полон фашисти і повезли в поїзді до Німеччини. Але моєму прадідусеві вдалося втекти під час бомбардування. З кількома товаришами він добрався до своєї частини і пішов знову на фронт, служити у Червоній Армії. Під час битви за визволення Києва його поранили, уламки від снаряда потрапили в ногу. Його забрали до шпиталю і вилікували там. Два інших моїх прадіда були вбиті під час боїв з фашистами-загарбниками. А бабусі залишилися самі рости маленьких дітей. Вони працювали у селі і робили все,щоб наш народ переміг. У воєнний час це було дуже важко. Я пишаюся своєю сім'єю, яка зробила внесок у перемогу над фашизмом. Ще під час війни прадідуся нагородили орденом Вітчизняної війни, а після війни - медаллю за оборону Києва та іншими відзнаками.

Шелепова Олександра 9-А клас